

เทศน์เช้า วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมะ ฟังธรรมเพราะว่าธรรมะเป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า เราเป็นชาวพุทธๆ พ่อแม่ปู่ย่าตายายของเรานับถือพระพุทธศาสนาๆ

ดูสิ ในโลกนี้นะ ทุกๆ ชาติเขาจะมีศาสนาของเขาๆ ปู่ย่าตายายของท่านมีความฉลาด
ท่านพยายามคุ้มครองดูแลรักษาศาสนาๆ นับถือศาสนาเพื่ออะไร เพื่อความสุขใน
ครอบครัวของตน

พ่อแม่ปู่ย่าตายายในครอบครัวของเรา ตามสถานะ ปู่ย่าตายายก็ทำหน้าที่ของปู่ย่าตา
ยาย พ่อแม่ก็ทำหน้าที่ของพ่อแม่ลูก หลานก็พยายามศึกษา พยายามค้นคว้า พยายามทำตัวให้
ดีขึ้นมา ให้ในครอบครัวของตนเองมีความสุขความสงบ

ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

ถ้าเป็นชาติ ชาติ สิ่งที่เป็นศาสนา ลัทธิศาสนาอื่นเวลาเขาเอาศาสนามาเป็นใน
ชีวิตประจำวันของเขาเลย เขาดูแลของเขา เขารักษาของเขา เขาศึกษาของเขา เขาค้นคว้าของ
เขาเพื่ออะไร เพื่อให้อนุชนรุ่นหลังของเขามั่นมีศาสนาประจำใจของเขา ถ้ามีศาสนาประจำใจ
ของเขา เขาอบรมสั่งสอนได้ง่าย ชาติของเขาปกครองกันได้ง่าย

ของเรา เรามีพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ ประจำชาติเราก็เห่อเหิม
ทะเยอทะยานกัน ดันรนกันจะให้มันเป็นศาสนาประจำชาติ

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอกว่า ให้มีศาสนาประจำหัวใจ

ถ้ามีศาสนาประจำหัวใจนะ ในบ้านของตนเองมีความสุขความสงบความระงับ พ่อแม่ปู่ย่า
ตายายของเราก็มีศาสนาประจำหัวใจๆ ท่านมีศีลมีธรรมของท่าน ท่านมีศีลมีธรรมแล้วอบรมสั่ง

สอนลูกหลาน ลูกหลานก็เคารพบูชาเพราะพ่อแม่อยู่ในศีลในธรรม ถ้าพ่อแม่กินเหล้าเมายา พ่อแม่เล่นการพนัน พ่อแม่ทำแต่ความผิด อบรมสั่งสอนลูก ลูกมันก็ไม่ฟังๆ

ลูกมีตัวอย่างที่ดี มีตัวอย่างพ่อแม่ที่ดีเป็นแบบอย่าง พ่อเป็นแบบอย่างขึ้นมา ลูกมันก็จะฝึกหัดของมัน เวลาทำสิ่งใด ทำเพราะอะไร เพราะแม่เป็นตัวอย่าง พ่อเป็นตัวอย่าง ปู่ย่าตายายเป็นตัวอย่าง

ถ้าเป็นตัวอย่างสิ่งที่ดีงาม สิ่งที่ดีงามมันมาจากไหน

มันมาจากศีลจากธรรมไง ถ้ามาจากศีลจากธรรม ศีล

ทุกคนเถียงกันว่าคนนั้นเป็นคนดี บ้านนั้นเป็นบ้านที่ดีงาม บ้านนั้นเป็นบ้านที่ต่ำต้อย

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านวัดกันด้วยศีล

ปาณาติปาตาฯ ไม่ทำร้ายใคร ไม่ทำให้ใครบาดเจ็บ ไม่ทำสิ่งต่างๆ ทั้งสิ้น

อทินนาทานฯ เราไม่หยิบของที่มีเจ้าของที่เขาลืมไว้ สิ่งใดที่มีเจ้าของเขาทำตกหล่นไว้ที่ไหน เราเก็บได้เราก็ไปคืนเจ้าของเขา

เราไม่ผิดลูกเมียของใครทั้งสิ้น ลูกหลานของเราเป็นลูกหลานที่เด็กน้อย เด็กน้อยที่ไม่ทันผู้ใหญ่มีความเสียหาย เราคุ้มครอง เราดูแลบุตรหลานของเรา บุตรหลานของเราไม่ให้คนเขามาหลอกมาลวง

เราไม่มุสา เราไม่พูดปด เราไม่หลอกลวง เวลาเราพูดเราก็จะพูดเพื่อเป็นความจริงทั้งสิ้น

เวลาเราไม่ดื่มสุราเมรัย เราไม่ทานเครื่องของมีเมาขึ้นมา เราเป็นตัวอย่างที่ดี

เวลาอบรมสั่งสอนลูกหลานสั่งสอนให้เป็นคนดี ให้อ่พ่อแม่ไม่เป็นตัวอย่างที่ดีแล้วลูกหลานมันจะดีขึ้นได้อย่างไรละ

ถ้ามันจะดีได้ คนนั้นบ้านนั้นที่ดีงาม บ้านนี้ดีงาม ดีงามตัดสินด้วยศีล เอาศีลมาเป็นบรรทัดฐาน อย่ามาถกเถียงว่าใครดีกว่าใคร

ไม่มีใครดีกว่าใคร

เวลาหลวงปู่ฉันท่านบอก ศีล ๕ ทุกคนมีศีล ๕ ในชีวิตประจำวันอยู่แล้ว เพราะ ๑ ศีระ ๒ แขน ๒ เท้า ศีล ๕ ศีล ๕ คือมนุษย์นี้แหละ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติศีลขึ้นมา บัญญัติศีลขึ้นมาเพื่อความดีงามของมนุษย์ไง ถ้ามนุษย์ของเรามันปกติของมัน มันก็มีความสมบูรณ์ในอวัยวะอยู่แล้ว ก็มีศีล ๕

เวลาศีล ๕ ศีล ๕ ขึ้นมา แล้วศีล ๕ มันคืออะไร

ศีล ๕ ก็อยู่ในตำรา ศีล ๕ ก็อยู่ในพระไตรปิฎก ศีล ๕ อยู่ในตู้ อยู่ในหีบ อยู่บนหิ้งพระ ศีล ๕ เอาไว้กราบไว้บูชา ตัวเองจะล้มละเลเทเมาอย่างไรก็ได้ มันไม่ได้ดัดแปลงตนใจ

ถ้ามันดัดแปลงตน เราดัดแปลงหัวใจของเราๆ ที่เราไปวัดไปวา โยมอุตส่าห์บากบั่นกันมา เดินทางกันมา มาเพื่ออะไร

ก็มาเพื่อหัวใจของตนไง มาเพื่อเตือนสติหัวใจของตน หัวใจของตน หัวใจของตนเห็นไหม

เวลาคนล้มลุกคลุกคลานมีแต่ความทุกข์ความยากทั้งนั้นนะ เวลาเราล้มลุกคลุกคลานขึ้นมา คนก็ปกป้องดูแลรักษา เวลาล้มลุกคลุกคลานขึ้นมาเขาใช้ยาภายนอก ล้มก็ทายาแดง เจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาเอาน้ำลูบทำความสะอาด ยาภายนอกๆ

ถ้ายาภายนอก เราทำบุญกุศลของเรา สิ่งที่เราหามามันหามาด้วยอะไร น้ำพักน้ำแรงทั้งนั้นนะ เราทำหน้าที่การงานมาเราถึงมีปัจจัยเครื่องอาศัย ปัจจัยนี้จะเป็นอะไร เป็นวัตถุนี้มาเพื่อบุญกุศลของเราละ

เวลาทำบุญกุศล เราใช้น้ำพักน้ำแรงเราทั้งสิ้น แล้วน้ำพักน้ำแรงนี้เราเสียสละ เสียสละเพื่ออะไร

เป็นวัตถุใครก็รัก ใครก็แสวงหา ศีล ๕ อทินนาฯ เราไม่หยิบฉวยของใครทั้งสิ้น แล้วของที่เรามา เราได้มาด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ในหัวใจของเรา มันเป็นของของเรา เราได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรง ได้มาด้วยเป็นธรรมาภิบาล ได้มาด้วยความถูกต้องดีงาม เราก็ต้องรักษาสี

ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตระกูลได้รู้จักซ่อมบำรุงรักษาของใช้ของ
สอย ประหยัดมัธยัสถ์ ตระกูลนั้นจะมีความมั่นคง ตระกูลใดมีแต่ใช้สอยแล้วไม่บำรุงรักษา ไม่
ดูแลรักษา ตระกูลนั้นจะไม่มั่นคง

ทรัพย์สินสมบัติของเราที่เราแสวงหามา ของของเรา เราไม่เก็บรักษาของเรา มันจะอยู่กับ
เราได้อย่างไร เราต้องรู้จักประหยัด รู้จักมัธยัสถ์ รู้จักรักษา บำรุงรักษาทรัพย์สินสมบัติของเรา

แล้วอยู่ดีๆ เราจะไปถวายคนนั้น เราจะให้คนนี้ เราให้ ให้ด้วยอะไร

ก็เราให้ด้วยน้ำใจใจ นี่ใจ หัวใจ

สิ่งที่เราแสวงหานี้มันเป็นยาทาภายนอก ยาทาภายนอกใจ ทาน เวลาเราไปวัดไปวา
ขึ้นมา เราจะรักษาศีล เราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราจะหาภายใน

เวลาหาภายใน เวลาไปซื้อยามาแล้ว ยาใช้ภายนอก ห้ามกิน ห้ามเอาเข้าร่างกาย เข้า
ไปร่างกายตาย ยาใช้ภายนอกห้ามใช้ภายใน ยาภายในๆ เราจะซื้อยามาเพื่อรักษาโรคภายใน
ของเรา

กิเลสตัดหาความทะยานอยาก เวลามันทุกข์มันยากมันบีบคั้นหัวใจของเรา ความตึง
เครียดในครอบครัวของเรา เวลาพูดกันแล้วไม่รู้เรื่อง พูดกันแล้วไม่เข้าใจต่างๆ เลย ทำไมไม่มี
เหตุไม่มีผลเลย มันเป็นทวิจิตเป็นมานะการเอาชนะคะคาน ยิ่งเป็นพ่อเป็นแม่ขึ้นมา ลูกเป็น
สมบัติของเราๆ ทำอะไรก็ได้ ลูกต้องเป็นของเราใจ ใจลูกก็บอกว่าพ่อแม่ไม่รักๆ

มันเป็นยาภายในๆ ยาภายในขึ้นมา เรื่องของเวรของกรรมๆ

พระโพธิสัตว์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย นี่
ไง เวลาสร้างบุญกุศลมา สร้างบุญกุศลมาขนาดนั้นนะ เวลาสร้างบุญกุศลมาเพื่ออะไร

พัฒนาพันธุ์กรรมของจิตๆ เวลาผู้ที่ปฏิบัติไปแล้วมันจะรู้ใจ ทำไมเราอยากจะทำประพฤติก
ปฏิบัติ เราจะเอาใจของเราไว้ในหัวใจของเรา เราก็ศึกษาธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มหากรุณา มหาจุฬาฯ สอนทั้งนั้นนะ ใน
ตำรับตำรา ในคอมพิวเตอร์เราก็ศึกษาแล้วเราก็รู้ทุกอย่างเลย ความดีความชั่วรู้ทุกอย่างเลย แต่

ทำไมเราควบคุมตัวเราไม่ได้ ความดีความงามเราก็รู้ อะไรผิดอะไรถูกก็รู้ รู้ทั้งนั้น รู้ทั้งนั้นเลย แต่ทำไม่ได้

นี่ไง ธรรมโศกๆ เห็นไหม ตั้งแต่ทาน แล้วเรื่องของศีล ศีลคือความปกติของใจ เราพยายามรักษาของเรา พยายามดูแลของเรา ถ้ามันปกติแล้วมันไม่ฟุ้งไม่ซ่าน เวลาไม่ฟุ้งไม่ซ่าน จะเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาขึ้นมา มันก็สะดวกขึ้นๆ

ไอ้ที่ว่ารู้ทุกเรื่องแล้วทำไม่ได้ๆ ทำไม่ได้เพราะไม่ได้ฝึกหัด ทำไม่ได้เพราะจิตนิสัย โทสจริต โมหจริต โลภจริต เวลาจิตนิสัยมันแตกต่างกันไปๆ ทุกคนก็ปรารถนาความสุขทั้งนั้น ถ้าปรารถนาความสุขทั้งนั้น มันก็ไม่มีสิ่งใดเลอค่าไปกว่าศีล สมาธิ ปัญญาหรอก มันไม่มีสิ่งใดเลอค่ากว่าธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรอก

สิ่งที่เราแสวงหามาๆ ถ้าเรามีสติปัญญาเสียหน่อย เราแสวงหามากน้อยแค่ไหนเราก็ใช้แค่ปากแค่ท้องเท่านั้น สิ่งที่มาเป็นภาระรุงรังทั้งสิ้น ทรัพย์ที่เราหาได้มา เราไม่พลัดพรากจากเขา เขาก็ต้องพลัดพรากจากเราโดยธรรมดา เราจับจ่ายใช้สอยไป เขาพลัดพรากจากเราไป ถึงเวลาเราต้องสิ้นชีวิตไป เราต้องพลัดพรากจากเขาไป

ของที่เราแสวงหามา เราเป็นเจ้าของมันเสียเอง เราต้องเป็นเจ้านายมัน เราต้องเป็นผู้รักษามัน อย่าให้มันกดขี่ข่มเหงเรา

ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถูดงค์ไป มันมีโจรคนหนึ่งไปปล้นมา แล้วโจรมันก็ทิ้งทรัพย์สมบัติไว้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าภิกษาจารย์จะออกบิณฑบาตไปกับพระอานนท์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชี้เลย “อานนท์ นั่นอสรพิษๆ”

เงินทองในถุงบอก อสรพิษๆ เลย ชี้เลยนะ เงินทองนี้เป็นอสรพิษ มันกัดหัวใจของคนทั้งๆ ที่เราต้องแสวงหามาเพื่อปัจจัยเครื่องอาศัยนี้แหละ แต่ถ้าเราเป็นธรรมๆ ขึ้นมา เราเป็นเจ้านายมัน เรารักษาไม่ให้มันเป็นอสรพิษ ไม่ให้มันกัดเรา

แล้วเวลาอสรพิษๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เดินผ่านไป พอเดินผ่านไปนะ ไอ้เจ้าหน้าที่เขาได้กรวดโจรมานะ เขาไปถึง มันไปถึงไว้ที่คันทนา ชาวนายังทำนาอยู่นะ ไปถึงเขาจับ

เลย จนด้วยหลักฐาน เงินถุงเงินทั้งอยู่นี่ไง จับชาวนาไป พอจับชาวนาไปมันไม่แก้ตัว มันพูดอยู่ คำเดียว “อสรพิษๆ”

เวลาไปถึงพระเจ้าพิมพิสารเป็นผู้ไต่สวน พอไต่สวนขึ้นมา ทำไมเธอไม่แก้ตัวล่ะ เธอพูดแต่อสรพิษๆ

นี่เพราะมันเห็นโทษไง พออสรพิษ ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะ

เพราะว่าเข้ามา มาทำนา เห็นถุงอยู่นี่ ถุงอยู่แล้ว แล้วกำลังทำนาอยู่ เห็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าภิกษุอาจารย์จะออกไปบิณฑบาต องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก อสรพิษๆ

ก็เป็นลูกศิษย์ไง ก็ถือด้ามจอบมาจะมาตีอสรพิษ มาถึงมันไม่ใช่ มันเป็นถุงเงิน

อสรพิษๆ คำว่า “อสรพิษ” ก็คิดว่ามันเป็นงู เป็นสัตว์มีพิษที่จะมากัดองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะมากุ้มครองดูแล จะมาปกป้องนะ ถือด้ามจอบมาเลยจะตีอสรพิษ มาถึงมันเป็นถุงเงินล่ะ งงเลยนะ ก็เลยทอ้งไว้ไง ก็เลยว่าอสรพิษๆ เพราะมันกินใจมาก

เวลาเขาจับไป ทำไมเธอพูดแต่อสรพิษๆ ล่ะ

เพราะว่าข้าพเจ้าเข้ามาเป็นอย่างนั้น

ให้อำมาตย์ไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าพูดจริงไหม จริง แล้วมันเป็นเรื่องจริงทั้งนั้นล่ะ ฉะนั้น ชาวนานั้นเลยหลุดจากความเป็นนักโทษ พ้นจากโทษไง เพราะไม่ได้ทำ

นี่ไง อสรพิษไง มันให้โทษไปทั้งนั้นถ้าคนไม่รู้จักใช้ ไม่รู้จักดูแลรักษามัน มันจะเป็นประโยชน์มากแต่ผู้ที่ป็นเจ้านายมันรู้จักใช้มันไง

เราแสวงหามาด้วยน้ำพักน้ำแรงทั้งสิ้น เราดีมี เรากิน เราใช้ไปมันก็แค่ปากแค่ท้องเท่านั้นล่ะ แค่ปากแค่ท้องเพื่อดำรงชีพ เวลาคนเวลาทุกข์ยากขึ้นมา เราทรัพย์จางๆ ทรัพย์จางก็ขวนขวาย ทรัพย์จางขึ้นมานะ ลงอินเทอร์เน็ตเดี๋ยวกอนบริจาคนเต็มเลย ทุกคนอยากช่วยเหลือ

คนที่เป็นคนดี คนที่มั่นคงทุกซ่ได้ยาก ทุกๆ คนอยากช่วยเหลือ ใจของเรา เราช่วยเหลือตัวของเราเอง เราจะช่วยเหลือตัวของเราเองไ้ เวลาทรัพย์จาง ทรัพย์จางก็มีสติปัญญารักษาของเราไว้ รักษาของเราเพื่อประโยชน์กับเราไ้

ถ้าประโยชน์กับเราขึ้นมา เราได้มาแล้ว แล้วถ้ามันเป็นธรรมๆ ขึ้นมา เวลาตกทุกซ่ได้ยาก มันมีคนช่วยเหลือเจือจานเรา เวลาเรามีกำลังขึ้นมา เราสามารถช่วยเหลือเจือจานกันได้ เราก็จะช่วยเหลือเจือจานกันไป ถ้าช่วยเหลือเจือจานกันไป นี่ระดับของท่านไ้ ระดับของสังคมไ้ ถ้าสังคมดีขึ้น เรามีเมตตา เรามีสติปัญญาเพื่อความเข้มแข็ง เพื่อพลังใจของเรา

ใจของคนๆ นะ ใจของคนที่ดีงามมันจะช่วยเหลือเจือจานคนอื่น มันจะดูแลคนอื่น เห็นคนอื่นมีความสำคัญมากกว่าตน แต่ตนสำคัญมากกว่าเพราะอะไร เพราะตนฉลาดกว่าเขา

คนอย่างนั้นเขาจะมีพรรคพวกเพื่อนฝูงล้อมหน้าล้อมหลัง คนอย่างนั้นจะมีคนคุ้มครองดูแลเขา คนที่เป็นคนดีเขาจะมีภักทย์ต่างๆ จะมีคนช่วยเหลือเจือจานเขาตลอด ถ้าคนคนนั้นเป็นคนดี

คนคนนั้นเป็นคนหนักแผ่นดิน คนคนนั้นเป็นคนทีเห็นแก่ตัว คนคนนั้นเป็นพาลชนในชุมชนนั้น ถ้าเขามีภัยพิบัติ ใจพวกชาวบ้านตบมือเฮ้ ดีใจ แผ่นดินมันจะสูงขึ้นๆ

นี่ไ้ นี่พูดถึงว่าถ้าเราจะพัฒนาหัวใจของเรา เราจะเสียสละของเราเพื่อหัวใจของเราให้ใจของเราดีขึ้น พอใจของเราดีขึ้น เรามาวัดมาว่า สิ่งที่เราทำมันก็เป็นประโยชน์กับในภพชาตินี้ ในภพชาตินี้เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่อาศัยนะ

สังฆธรรมนะ เวลาสอน สอนถึงอริยสัจ แต่สอนอริยสัจ กว่าทีจะเป็นอริยสัจขึ้นมาได้เราต้องมีสติปัญญาของเรา อย่างเช่นเราต้องมีศรัทธาความเชื่อ มีศรัทธาความเชื่อขึ้นมาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้ามีธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาตรึกในธรรมๆ เริ่มต้นตรึกในธรรมนั้นใช้ปัญญา ปัญญาอย่างนั้นถ้าจิตใจของเรามันเกาะ

เวลาเราหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ พุทธานุสติ จิตใจนี้เกาะเกี่ยวอยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทโธๆ จนพุทโธไม่ได้ จนมันเป็นพุทโธเสียเอง

พุทโธๆ เป็นคำบริกรรม พุทโธเป็นคำท่องบ่น เป็นคำท่องบ่นให้ใจมันเกาะพุทโธไว้ อย่าให้มันคิดเป็นอิสระของมัน ถ้ามันคิดอิสระของมัน มันก็คิดตามแต่ความพอใจมัน

ถ้ามันเป็นพาลชนมันคิดแบบพาล ถ้ามันเป็นปัญญาชนมันคิดแบบปัญญา ถ้ามันคิดอย่างไรก็ได้แต่มันก็เป็นความคิด มันก็ยังไม่ใช่เป็นตัวมัน เราก็ยังหายใจเข้านี้พุท หายใจต่อเนืองไปๆ มีคำบริกรรม

เวลามันเป็นเสียเอง ไม่ต้องหายใจ ไม่ต้องกำหนด ไม่ต้องบริกรรม เพราะมันบริกรรมไม่ได้ เพราะตัวมันเอง ถ้าตัวมันเองเป็นอิสระโดยตัวมันเองแล้วเป็นสัมมาสมาธิ เห็นไหม เราจะค้นหายากภายในๆ

ยาภายนอกเขาใช้สำหรับยาภายนอก แม้แต่ภายนอกก็เป็นปัญหาสังคม เป็นปัญหาของชาติ เป็นปัญหาของประเทศ เป็นปัญหาของชุมชนของเรา ถ้าเป็นปัญหาชุมชนของเรา เราทำเพื่อความดีของเรา

ถ้าเอาจริงๆ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนาริอัสตวัชนสัตว์ เวลาที่ริอัสตวัชนสัตว์ ริอัสตวัของสัตว์โลก เวลาที่ริอัสตวัของสัตว์โลก สาวกสาวณะผู้ที่ได้ยินได้ฟังแล้วประพฤติปฏิบัติเป็นความจริงแล้ว ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ถ้าเห็นตถาคตแล้วจะกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยหัวใจ

เพราะธรรมะที่ได้มานั้นได้มาจากไหน

ให้เราค้นคว้าจนตาย ค้นคว้าอย่างไรก็ตามก็ไม่ได้ ค้นคว้าไม่ถึงหรอก มันอยู่ลึกเกินไป แล้วลึกที่ไหน ลึกในใจนี้ เส้นผมบังภูเขามองไม่เห็นหรอก เพราะอะไร

เพราะธรรมชาติของมัน มันส่งออก พลังงานมันส่งออก ส่งออกคือความคิด แล้วก็เอาความคิดนั้นเป็นธรรม เอาความคิดนั้นเป็นสัจจะเป็นความจริง ไม่ใช่

แต่มันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ไง เป็นธรรมชาติของพวกเราไง มันถึงต้องหายใจเข้านี้พุท หายใจออกนี้โกโธนี่

หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ เวลามันสงบระงับเข้ามามันเป็นตัวของมันไง แล้วเป็นตัวของมัน มันก็เปลือกส้มไง สัมกับเปลือกส้ม เนื้อส้มมันต้องมีเปลือกส้มอยู่ ความรู้สึกนึกคิดคือเปลือก เรามันธรรมชาติเปลือกๆ แล้วธรรมชาติภายนอกล่ะ แล้วก็ แหม! อลังการ อลังการกันมาก

ความเป็นอลังการนั้นเป็นพิธีกรรมทั้งสิ้น พิธีกรรมนั้นบังธรรมชาติทั้งหมด

ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไร้ร่องรอย ไม่มีสิ่งใดเลย ฉะนั้น เวลาครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านถึงมีข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา เพราะร่องรอยนั้นเป็นทางเข้าไปสู่หัวใจของตน

แล้วทางเข้าสู่หัวใจของมันก็มาตีโพยตีพาย แล้วก็ว่ามันลำบากลำบาก

ห้องนะ อยู่ในห้อง ๙ เดือนลำบากไหม ออกมาจากช่องแคบ ตายคาก็มี เกิดมาตายตอนเด็กก็มี เกิดมาตายตอนวัยรุ่นก็มี เกิดมาตายตอนแก่เฒ่าก็มี นี่มันทุกข์ใหม่ละ แล้วสิ่งที่มันจะแก้แก้ทุกข์ แก้ทุกข์เอาอะไรมาแก้ละ

มันต้องแก้มาจากภายใน แก้มาจากจิตของตนไง จิตของตน เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงปลุกศรัทธาใจ ให้มีศรัทธาความเชื่อ มีศรัทธาความเชื่อแล้วค้นคว้า

เวลาปฏิบัติแล้ว เวลาปฏิบัตินะ กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อ ความเชื่อแก้กิเลสไม่ได้ ความเชื่อไม่สามารถถอดถอนกิเลสต้นหาความทะยานอยากหรือ ความเชื่อมันยาภายนอก ยาภายนอกที่เราชวนขายกันมาอยู่นี่ไง

แต่รัฐบาล ชุมชนเขาก็ภูมิไฉนะ ถ้าประชาชนเข้าวัดมาก ประชาชนเข้าไปสู่ศีลสุธรรม มันเป็นคนสงบร่มเย็นของชาติ มันเป็นคนสงบร่มเย็นของชุมชนเราละ คนเรามีน้ำใจต่อกันไว้วางใจกันได้ สังคมที่คุยกันรู้เรื่องมันมีความสุขมาก

สังคมที่มีแต่ความขัดแย้ง สังคมที่มีแต่ความจับผิด จ้องจับผิดคนอื่น

มันไม่ต้องไปจับผิดใคร ถ้าใครเขาทำความดี สาธุ มันจะเป็นความดีของเด็กน้อยก็เป็นความดีของเด็กน้อย ถ้าเขาฝึกหัดภาวนาก็สาธุ ให้เขาทำของเขาไป แต่ถ้าบอกว่าเขาได้มรรคได้ผล ยังไม่ใช่

ถ้าได้มรรคได้ผลของเขา เขาจะเฝ้าปากแล้วนั่งลง แล้วไม่อยากพูดกับใครเลย เพราะพูดออกไปเขาจะหาว่าเอ็งบ้า เอ็งบ้า

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนะ กายกับใจๆ พูดถึงให้รักษาหัวใจๆ

เขาบอกว่า “เอ็งคิดเอาสิ แล้วไม่ต้องใช้วัตถุ บัจจัยเครื่องอาศัยไม่ต้อง เอ็งคิดเอาสิ” นี่เวลาพาลชนมันพูด “นี่กเอาสิ ถ้าเป็นนามธรรม นามธรรมก็คิดว่าเราเป็นเศรษฐีแล้วร่ำรวย แล้วเราก็อยู่กระต๊อบ” ไม่มี ใช้นั้นเขาพูด

แต่เอ็งไม่เคยเห็นเศรษฐีธรรม เศรษฐีธรรม ดูลิ หลวงปู่แหวน ท่านเอาแบงก์ ๕๐๐ มวนบุหรืเผาทิ้งเลย เศษกระดาศ จะมีก็ได้ จะไม่มีก็ได้

เศษกระดาศโลกจำเป็นต้องมี มีเพื่อแลกเปลี่ยน แต่ครูบาอาจารย์ของเรานะ บิณฑบาตมา บิณฑบาตมาเป็นสัมมาอาชีวะถูกต้องดีงาม ท่านยังฉันด้วยมักน้อยสันโดษ พอประมาณ

ฉันเข้าไปแล้วเป็นโรคเป็นภัย ฉันเข้าไปแล้วมันเจ็บไข้ได้ป่วย ท่านยังรู้จักประมาณ ประวิสังขา โยนิโสฯ พิจารณาก่อนฉัน แล้วใช้กระดาศมันจะมีค่าอะไร มันไม่มีค่าหรอก แล้วมันอยู่ข้างนอก แล้วมันไม่เป็นอสรพิษ มันไม่กัด

โอ้เราแสวงหามาด้วยบัจจัยเครื่องอาศัยนะ เวลาทรัพย์จางตกทุกข์ได้ยาก นั่นเป็นหน้าที่ของเรา นิ้วมือของคนไม่เท่ากัน วาสนาของคนไม่เท่ากัน สิ่งที่ไม่เท่ากันๆ มันเป็นอำนาจวาสนา แต่เราต้องมีสัจจะ มีพลังงานของเรา มีหัวใจของเรา มีพุทธะ

จะทุกข์จนเข็ญใจอย่างใดก็จะทำความดีไฉย จะร่ำรวยมั่งมีศรีสุขอย่างไรใด เราก็ต้องมีใจเอื้ออาทรกับคนที่เขาทุกข์ยาก ถ้าจิตใจมันมีหลักมีเกณฑ์ของมัน ถ้าจิตใจมีหลักมีเกณฑ์มันจะรักษาแต่คุณงามความดี ถ้าทำคุณงามความดี คนมีศีลจะเข้าสังคมไหนด้วยความองอาจ

คนทุกข์เข้าไปด้วยความกระหมิดกระเมี้ยน หลบๆ ซ่อนๆ กลัวเขาจะลากไล่ แต่ถ้ามัน ถูกต้องดีงามองอาจกล้าหาญ สังคมไหนก็ได้

แต่ผู้ที่มีบุญมีกุศลมีคุณธรรมในหัวใจท่านไม่ออกมาเรื่องโลกหรือ เรื่องโลกมันเป็นเรื่อง โลกๆ หลวงตาท่านบอกว่าเรื่องชี้ ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง แม้แต่จะชิงความดีกัน อวดดีอวดเด่นเพื่อ เหยียบย่ำกัน ความดีก็เอามาเป็นชี้ เอามาแย่งชิง เอามาทำลายกัน

ฉะนั้น คนที่เขามีคุณธรรมในใจเขาไม่ไปหรือ เขารู้ เขารู้จักชี้ เขาไม่ออกไปสู้ชี้ เขาจะ สู้ธรรมในใจของเขา แล้วสิ่งนั้นสิ่งที่ประเสริฐ นี่เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้าสูงส่งอย่างนั้น

ฉะนั้น ที่เราแสวงหากันนี้ ที่เรามาเนี่ย ยากายนอกเราก็แสวงหาเรื่องทาน ยากายใน มีสติ มีสมาธิ มีปัญญา รักษาหัวใจของเราไว้อย่าให้มันเดือดร้อน อย่าให้มันทุกข์มากจนเกินไป

ทุกข์นี้เป็นอริยสัจ ทุกข์นี้เป็นความจริง

มันมีทุกข์มาก ทุกข์น้อย แล้วก็ไม่มีทุกข์ทั้งนั้นนะ ความสุข ความสุขจิตสงบแล้วมันก็มี ความสุขของมัน แล้วความสุขนี้มันเป็นปัจเจก ตั้ง เป็นสันติปฏิริโก เป็นสมบัติส่วนใจนั้น ไม่ต้องไป อวดใครหรือ ไม่มีใครรู้กับเราหรือ เราจะไปโม้ “โอโฮ! เมื่อคืนภาวนาดีดี” วันนี้ทุกข์อีกแล้ว

นี่มันเป็นสมบัติส่วนตัว เป็นปัจเจก ตั้ง เป็นสันติปฏิริโก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สอนให้เราชนะกิเลสในใจของเรา ให้ควบคุมกิเลสในใจของเราเพื่อความสุขความสงบในชีวิตเรา เอง